

valgets Flertal har været heldigt, og at altsaa dets Forslag, hvortil ogsaa jeg, om end modstræbende, har givet min Tilslutning, for saa vidt betyder et Fremskridt — væsentlig fordi man er kommet bort fra Indtægtsgrænserne. Men da nu en Gang Arbejdet, ved Forslaget om Indtægtsgrænserne, var draget ind i et forkert Spor, er den foreslaaede Løsning blevet mager og utilfredsstillende og lader alle de store Vanskeligheder ved Sagen henligge uløste.

Det er kun med blødende Hjerte, om jeg saa maa sige, jeg er gaaet med til, at Statstilskuddet nedsættes; dette forekommer mig nemlig at være en principiel Fejl. Ifølge det Synspunkt, jeg her lige har antydet, er her jo i første Række Tale om en Statssag, og der synes mig ikke at være tilstrækkelig Grund til at lade Staten slippe saa meget billigere ved denne Lejlighed, fordi der, som det er blevet gjort gældende, ikke mindst ved Lovforslagets første Behandling, men i øvrigt ogsaa under Udvalgsbehandlingen, i vide Landbrugskredse savnes Forstaaelse af, hvorfor Staten skal give et nogenlunde klækkeligt Bidrag til denne Opgaves Løsning. Jeg beklager, at man fra Landborepræsentanternes Side opfatter Sagen saaledes, at det ikke er deres Pligt at vejlede og oplyse Befolkningen paa dette Punkt, men tværtimod deres Pligt at rette sig efter en fordømsfuld Opfattelse. Naar jeg imidlertid er gaaet med til Nedsættelse af Statstilskuddet for derigennem at bidrage til Tilvejebringelse af en Overenskomst, ja, saa har det væsentlig været paa Grund af den Holdning, som er indtaget af Arbejderrepræsentanterne. Naar det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) kan gaa med til den fra hans Synspunkt principielt sikkert lidet rigtige Løsning at lade Statstilskuddet gaa ned, ved jeg ikke, hvorfor vi Konservative skulde være plus royalistes que le roy, mere kongeligsindede end Kongen — idet jeg beder Socialdemokratiet meget undskyldte, at jeg sammenligner dette udmærkede og øphøjede Parti med den Kongemyndighed, de for nylig har taget saa festlig Afstand fra. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds har dermed vist en Opportunisme, om hvilken jeg kunde have Lyst til at sige, at det ikke er den Opportunisme, jeg beundrer. Der er en politisk Opportunisme, som ogsaa jeg meget gerne vil anvende, og som betragter Politik saaledes, at alle Veje er gode Veje, naar de blot fører til Rom. Men det ærede Medlem har øjensynlig slet ikke ønsket at komme til Rom, han har slaet sig ned i

en lille hyggelig Knejs paa Vejen og er blevet der, har, om jeg saa maa sige, nøjedes med at blive Nord for Alperne, er ikke en Gang kommet Syd for Alperne. Det jo være meget behageligt for os borgerlige Partier, at de ærede Førere er saa lidet principfaste, og at deres Interesse for de hellige socialdemokratiske Principper ikke er større, end at de, naar de kan opnaa visse Smaafordele ved at sjakre med de borgerlige Partier, giver Principperne en god Dag og en glad Aften. Som Følge deraf er jeg altsaa ogsaa gaaet med, og i saa Henseende maa derfor det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds bære det hele Ansvar. Jeg ved ikke, om det er af visse storpølitiske Grunde, om hele Forfatningssituationen skulde gøre, at man endelig paa ethvert Punkt maa være elskværdig overfor den nuværende Regering. Men det vil vi maaske altsammen faa at høre, naar det ærede Medlem tager Ordet for at slaa de Principper ihjel, han saa kraftigt forfægtede ved første Behandling.

En vigtig Ting for mig var imidlertid, at man ikke tog den Konsekvens af Nedsættelsen at forhøje Kommunitilskuddet. Thi i skarp Modsætning til det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) mener jeg, at Kommunerne paa ingen som helst Maade taaler større finansielle Byrder for sociale Reformers Gennemførelse. De kommer dem ikke ved som saadanne. Der er saamænd i Tidens Løb læsset tilstrækkelig mange Byrder, som ikke har det mindste at gøre med kommunale Formaal, over paa Kommunerne, og det er paa høje Tid, navnlig overfor Købstadkommunerne, at man stopper op i den Udvikling. Problemet er her lige det modsatte, at finde, hvorledes man skal gennemføre Bykommunernes finansielle Aflastning; derfor vilde det være yderst skæbnsvangert, om man gik videre i den af det ærede Medlem fra Lemvig foreslaaede Retning.

Nu ser jeg vel, at man fra socialdemokratisk Side ved denne Overenskomst har vundet en Ting, nemlig at det vigtige Problem, Sammenhæng mellem Arbejdsløshedsforsikring og Arbejdsanvisning, vedblivende henligger uløst. Det var dog naturligt, forekommer det mig, naar Regeringen har forelagt et Lovforslag om Arbejdsanvisning, at man saa benyttede denne Lejlighed til at knytte de to Love organisk sammen. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være hensynsfuldest overfor Regeringen, som har forelagt disse to Lovforslag paa een Gang, naar mine Bestræbelser i saa Henseende har fundet saa liden